

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. L.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Příbram, Zahradnická 140, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 13/2007, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2007, č.j. OAM-10-51/LE-C06-C09-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2007, č.j. 47 Az 13/2007 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 4. 2007, č.j. OAM-10-51/LE-C06-C09-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že žalovaný zjistil stav věci způsobem a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem k případu. Žalobce za jediný důvod odchodu ze země původu označil problémy s příslušností k sociální skupině „černých dětí“. K tvrzením žalobce pak žalovaný správní orgán obstaral dostatečné podkladové materiály mapující situaci v této oblasti a vyvodil z nich správný právní závěr.

Existence uvedené sociální skupiny a příslušnost žalobce k ní je nepopíratelná, nicméně nelze přehlédnout, že uvedená sociální skupina vznikla v důsledku nerespektování v Číně platného právního předpisu, jehož cílem je regulace populace s ohledem na hospodářské a ekonomické podmínky země. Krajský soud shodně s posouzením věci žalovaným dospěl k závěru, že žalobcem tvrzený důvod odchodu ze země původu nemá jakoukoli souvislost s azylově relevantními důvody obsaženými v ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí ve smyslu právní úpravy vyplývající ze zákona o azylu.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnosti, v níž argumentoval důvodem obsaženým v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadený rozsudek krajského soudu shledává nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky. Domnívá se, že v předcházejícím řízení bylo nesprávně posouzeno riziko pronásledování, které mu v zemi původu hrozí a z něhož má odůvodněný strach, vyplývající pro stěžovatele z jeho příslušnosti k sociální skupině „černé děti“.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Ohledně přesvědčení stěžovatele, že v jeho případě bylo provedeno nesprávné posouzení jeho příslušnosti k sociální skupině „černé děti“, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že výkladem pojmu „určitá sociální skupina“ jako jedné z právně relevantních příčin odůvodněného strachu z pronásledování v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se již Nejvyšší správní soud zabýval ve svých četných rozhodnutích, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60,

publikovaném pod č. 364/2004 Sb. NSS či v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 – 48, www.nssoud.cz. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně této problematiky lze tak shrnout, že příslušnost k sociální skupině se stává důvodem pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejich členů či samotná její existence jsou považovány za překážku politice vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě, a je státní mocí či ze strany soukromých osob perzekuována.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokáta za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu